

inkrimovaný byl v obou člancích uveden jen proto, by byl pravdivě zaznamenán, a nikoliv (scil. proto), by tímto konstatováním a tedy opakováním dotyčného výroku byl vědomě dotčen soukromý obžalobce«, jednak z následujícího odstavce, kde soud jasně vyslovuje, že zprošťuje obžalované pro nedostatek subjektivní stránky jen proto, že šlo o pravdivý referát o soudním líčení, který nebyl psán s úmyslem a záměrem urážlivým. Uvažuje-li soud dále v tomto odstavci, že zpravodaj nemůže zodpovídati za to, co při úředním jednání pronášejí jeho účastníci, lze mu zajisté přisvědčiti, leč nejde o to, co řekli účastníci, nýbrž o to, co učinili obžalovaní, a tu nemůže býti pochybnosti o tom, že zajisté musí nésti zodpovědnost za to, čeho se dopustili reprodukcí takových výroků

Zmiňuje-li se odvodní spis o povinnosti žurnalistického povolání, jež vylučuje trestnost, když pachatel jednal bezelstně na ochranu svých oprávněných zájmů, stačí připomenouti, že zajisté není povinností povolání žurnalistického, rozšiřovati urážlivé projevy stavší se třeba i při veřejném líčení soudním. Pokud však těmito vývody stížnost má snad na mysli předpis § 4 tisk. novely, týkající se beztrestnosti při hájení veřejných zájmů, bude na nalézacím soudu, by po případě — jak již bylo naznačeno — zkoumal věc s hlediska § 490 tr. zák. a § 4 tiskové novely.

(Rozh. nejvyš. soudu ze dne 13. února 1932,
Zm I 316/31.) Dr. B.

Nárok na náhradu škody za vyšetřovací vazbu podle zák. ze dne 18. srpna 1918 č. 318 ř. z. jest nárokem práva veřejného. Neuznal-li trestní soud (radní komora) náhradní povinnost státu, brání projednání žaloby co do výše důvod zmatečnosti § 477 č. 6 c. ř. s.

Z důvodů nejvyš. soudu: Náhrada za utrpěnou vazbu vyšetřovací není nárokem práva soukromého, nýbrž nárokem z důvodu práva veřejného, povstalého výkonem státní moci soudcovské. O tom, zda nárok na náhradu za vyšetřovací vazbu přísluší, nerozhodují civilní soudcové, nýbrž soud trestní (§ 3 zák. ze dne 10. srpna 1918 č. 318 ř. z.). Civilní soudy rozhodují jen výjimečně o výši náhrady a to teprve, když trestní soud uznal nárok na náhradu, strana vybídla stát, aby dobrovolně uznal výši jí požadovanou do tří měsíců po doručení usnesení nárok odůvodňujícího a ministr spravedlnosti buď do tří měsíců se o výši škody neprohlásil nebo ji odepřel zcela neb z části. (§ 4 a 5 uv. zák.) Tento případ nenastal a poškozený nemůže se obcházením předpisů § 3 zákona obracet o rozhodnutí na civilní soud také o důvodu nároku vůbec a o výši rovněž ne, když tu není předpokladu § 4 zákona. Proto není o žalobě, kterou se domáhá poškozený uznání svého

nároku na náhradu za vyšetřovací vazbu pořad práva přípustný. Přípustným by byl jen tehdy, kdyby trestní soud uznal jeho nárok a nastaly předpoklady § 4 cit. zák.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 11. června 1931 RvI 796/31.

Dr. J. H.

Pozn. zasílatele: Rozhodnutí toto znamená úplný obrat v dosavadní soudní praxi, s nímž lze plně souhlasiti. Napříště musí soudy již samy z moci úřední žaloby tohoto druhu usnesením podle § 261, 471, 477 č. 6. c. ř. s. pro zmatečnost odmítati, nikoliv jako doposud rozhodovati in merito rozsudkem.

Dr. J. H.

Stížnosti podané k nejvyššímu správnímu soudu, jimiž byla naříkána rozhodnutí rozhodčí komise o závodních výborech, jsou kolku prosty.

Z nekolkované stížnosti závodního výboru dělnického závodu, podané k nejvyššímu správnímu soudu a z nekolkovanych plných mocí, stížnostem těm připojených, byly předeepsány zkrácené poplatky a dvojnásobné zvýšení stranám i právnímu zástupci.

Rekursy domáhaly se stěžující si strany a právní zástupce zrušení předpisů těch poukazem k ustanovení §u 27 zákona z 12. srpna 1921, č. 330 Sb. zák. a nař.

Rozhodnutími ze dne 14. června 1929 čís. VI—1969 ai 1928 a čís. VI—1816 ai 1928 nevyhovělo zemské finanční ředitelství v Praze rekursům, ježto podle uvedeného zákonného předpisu jsou kolku prosta podání a listiny, týkající se činnosti závodních výborů a rozhodčích komisí k provedení uvedeného zákona, kteréžto ustanovení nelze vztahovati na stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu, který je institucí stojící mimo úřední pořad instanční.

Stížnost na rozhodnutí ta podaná namítala, že ustanovení §u 27 zákona č. 330/21 Sb zní všeobecně a že proto z něho nemohou býti vyloučeny ani stížnosti, podané k nejvyššímu správnímu soudu, týkají-li se činnosti závodních výborů a rozhodčích komisí.

Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podstatně z těchto důvodů:

Nejvyšší správní soud vyslovil již nálezem ze dne 17. listopadu 1931 č. 16.836/31 Boh. F 5991 právní názor, že podání a doklady, jichž jest třeba k uplatnění nároku podle zákona o požitcích válečných poškozenců z 20. února 1920 č. 142 Sb. před nejvyšším správním soudem, jsou podle §u 39 tohoto zákona a nařízení ministerstva financí ze dne 28. června 1876 č. 86 ř. z. osvobozeny od kolků.

Ve sporném případě jde o otázku, zda stížnosti podané k nejvyššímu správnímu soudu, jimiž byla naříkána jednak rozhodnutí rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v R. stran zřízení závodního výboru, jednak rozhodčí komise dělnických zá-